

ה"ט 17913/02/18 - ארז חבר, עו"ד, אשר אקסלרד, עו"ד נגד אילן מקס הופשטטר, בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 17913-02-18 חבר ואח' נ' אופיר

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן
המבקשים:

1. ארז חבר, עו"ד
2. אשר אקסלרד, עו"ד ע"י ב"כ עו"ד הדס גרניט

נגד

המשיב:
אילן מקס הופשטטר (אילן אופיר) בעצמו

החלטה

בקשה לצו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, שלבו בהגנה שהמבקשים עותרים לה כנאמנים בהליך פשיטת רגל של אחר, שלמשיב עניין בו, ובגדרה הוא מטרידם לפי הנטען. רוב ההטרדות שלהן טענו המבקשים הגיעו בדיון הבלתי שגרתי לכלל סיום מוסכם שאינו מצריך דיון והכרעה, ונותרו עניינים בודדים על הפרק.

1. ברקע הדברים, בתמצית: המבקשים מונו, בנפרד, כנאמנים לנכסי החייב ד"ר צהל הר אל, הנתון להליכי פשיטת רגל בתיק פש"ר 49829-11-12 (להלן: **פש"ר הר אל**). המשיב, טענתו, הוא נושה בהר אל, וקשור ב-13 נושים נטענים אחרים בהר אל, שסכום נשייתם הנטענת הכוללת מגיע ל-150 מיליון ₪. הנאמנים, בהחלטתם מלפני כחודש

ימים, דחו אותה תביעת חוב. על רקע ההליכים הממושכים בפש"ר הר אל, ועל רקע טענות שיש למשיב כלפי הנאמן-המבקש 1 עו"ד חבר (אך לא כלפי הנאמן-המבקש 2), מביע המשיב את ביקורתו הנוקבת מזה זמן כלפי עו"ד חבר. המשיב עצמו נתון להליכי פש"ר, אף שהוא מטעים כי אינו נתון לצו פשיטת רגל; וככל עניין אחר הקשור בהליכי הפש"ר של הר אל או המשיב עצמו, אין כל צורך להכריע כאן. אשר לסוגיית שמו הנכון של המשיב, יצוין כי הוא עומד על כי שמו הוא אילן הופשטטר, בעוד שעו"ד חבר מציין שהמשיב נקרא כיום אילן אופיר (ומכאן ובהסכמת הצדדים יכונה המשיב כאמור בכותרת ההחלטה), ועושה שימוש בשמות נוספים משיקולי גבייה. שוב, אין כל חשיבות שהיא לעניין, זולת כך שהוא עומד ברקע החלטתו של המשיב להתחיל לכנות את עו"ד חבר בשמות אחרים, התנהלות שדומה שהיא ביסוד הבקשה.

2. מלינים המבקשים, אף שבעיקר עו"ד חבר הוא זה שבפניו טרונות כלפי התנהלות המשיב: הלה מטריד ומאיים. הטענות שבבקשה נחלקות לחמישה:

א. **"שכירת חוקרים פרטיים"** (כינוי ההטרדות הנטענות - ככינוי בבקשה): המשיב, נטען, שכר חוקרים פרטיים. לעו"ד חבר נודע על כך, טענתו, ממידע שהגיע לידי (אך לא פורט). כן מפנה עו"ד חבר לשם שבו כינה אותו המשיב בבקשה שהגיש לאחרונה בפש"ר הר אל: "עו"ד ארז בן סלימה ועבד יונה (חבר)"; שם סבו וסבתו של עו"ד חבר אמנם, אך ראה למעקב; ובהקשר אחר: הטרדה ואיום, שלפיה עו"ד חבר נתון במעקב. השיב המשיב: אינו עוקב; השמות הם ממנוע חיפוש; וזכותו לכנות את עו"ד חבר בשמות אחרים אם כך נוהג עו"ד חבר כלפיו (ואכן, המשיב מכנה את המבקש 1 "עו"ד יונה" לאורך הבקשה, אף שאין חולק שאין זה שמו).

ב. **"שיחות טלפון משונות"**: אמה של עורכת דין במשרדו של עו"ד חבר, עו"ד הדס גרניט, קיבלה שיחת טלפון משונה שבה נתבקשו פרטי בתה, כך תיארו המבקשים מפיה; עו"ד גרניט עצמה אף קיבלה פניה במשרד ממי שהזדהה כ"ארז יונה". המשיב מכחיש.

ג. **"שליחת מסמכים לאנשים שאינם בעלי דין בתיק"**: את הבקשה הנזכרת לעיל, שבה מכנה המשיב את עו"ד חבר "עו"ד יונה" ומשתמש בה בלשון בלתי ראויה לפי הנטען, ראה המשיב לשלוח, במעטפות עבות כרס, לא רק לעו"ד חבר, אלא לכל שותפיו. המשיב ביאר בדיון כי לא הוא ששלח, אלא חברה בשם "מולטי גרין" שהוא "פעיל" בה.

ד. **"איומים נגד בעל תפקיד"**: עורך דין אחר ששימש נאמן, עו"ד ישינובסקי, הלן לפי הנטען על דרך התבטאות מאיימת ומזלזלת של המשיב בכתבי טענות, בהליך פש"ר משנת 2013, ואף ראה להגיש תלונה על כך במשטרה. משיב המשיב: התלונה אינה מתייחסת אליו אלא לחברה שהיתה נתונה להליך, שהמשיב היה אך בעל מניות מעטות בה.

ה. **"איומים מפורשים"**: המבקשים מביאים מדרך התבטאותו של המשיב בכתבי טענות אחדים, שבהם המשיב לא רק טוען שעו"ד חבר פועל בדרך בלתי חוקית (כך טענת המשיב), אלא נוקט לשון מבזה ואף מאיימת, כך סברת עו"ד חבר, וכך מנסה המשיב להלך אימים על בעל תפקיד.

3. תשובת המשיב, שאפשרתי לו שהות להגישה, באה בכתב, ובדין עצמו. כיוון שאינו מיוצג, ביארתי את זכויותי הדיוניות וביקשתי לבחון יחד עמו ועם המבקשים את צמצום המחלוקות. מראש הבהרתי שההליך שלפניי אינו נסב על טענותי החריפות של המשיב כלפי המבקש עו"ד חבר; אין זה לפנינו תביעת לשון הרע, והמשיב אינו צריך לבסס טענת "אמת בפרסום". ענייננו בשאלות של הטרדה מאיימת, הא ותו לא.

4. עיקר העניינים שנזכרו הסתיימו בהסכמה. ויודגש: הסכמה קרי שהמשיב נאות, מבלי שתהיה בכך הודאה בכל טענה; ומאידך גיסא ובניגוד לטענתו אין משמעות הדבר שטענות המבקשים "קרסו" אלא שלא היה צורך להכריע בהן. ממילא אין מקום להטרדה, בין אם המשיב ביצעה ובין אם לאו, ואם הסכים - מה טוב. ולתכני ההסכמות, מזה, והמחלוקות הנותרות, מזה, כפי סדר הטענות שצוין לעיל:

א. **"שכירת החוקרים הפרטיים"** לשם המעקב אחר המבקשים - המשיב הכחיש נמרצות, אך ממילא אין בדעתו לעשות כן. הוא נתן הסכמתו לצו, וטוב עשה (עמ' 3 לפרוטוקול). **בהסכמה, ניתן צו שיאסור עליו אפוא לשכור חוקרים פרטיים לעקוב אחר המבקשים, במישרין או בעקיפין, בעצמו או באמצעות מי הפועל מטעמו.**

אשר לנדבך (שהובא בהקשר לטענת המעקב של המשיב אחר המבקש 1) של השימוש בשם "עו"ד יונה": אכן מוקשה, ואין ספק שהיזקקות לשם של מי שהמבקש הוא צאצאם - מוקשית עוד יותר, ויכולה ליתן תחושה כי המבקש טעון לחקירה ומעקב. המשיב הבין בדיון, דומה, כי העובדה שהמבקש עוסק בשאלת שמו הנכון של המשיב אינה מקנה למשיב את הזכות לכנות את המבקש בשמות אחרים, לא ככלל, ודאי לא כאשר עו"ד חבר עוסק בעניינים אלה בתפקידו כנאמן, ותפקידו של המשיב אינו לנקוט "פעולות תגמול" אלא להציג את עמדתו הסדורה לפני בית המשפט שם משמש עו"ד חבר נאמן. **כך או כך, לאחר ליבון הדברים עם בית המשפט, הודיע המשיב כי אם עו"ד חבר חש מאוים כתוצאה מן השימוש בשם "עו"ד יונה" או שמות קרובי משפחתו, אזי המשיב "יורד מהעניין לגמרי" (עמ' 10, ש' 26 לפרוטוקול).** בכך מתמצה העניין, אך יקפיד המשיב.

ב. **"שיחות הטלפון המשונות"**, והמעקב הנלווה אחר עובדי משרדו של עו"ד חבר: המשיב הכחיש נמרצות את הטענות (שממילא לא באו מפי המבקשים עצמם). אך בנסיבות, לא התקשה המשיב להתחייב לפרוטוקול (עמ' 3, ש' 17-20) - בלא שתהא בכך הודאה בכל טענה ובלא צורך בצו פורמלי - שלא ליצור קשר עם העובדים במשרדיהם של המבקשים או להתחקות אחריהם. בכך מתמצה העניין, אך יקפיד המשיב.

ג. **"שליחת מסמכים לאנשים שאינם בעלי דין בתיק"**, שעניינה בכך שבקשתו האחרונה של המשיב לבית המשפט בפש"ר הר אל, ובה הביקורת הנוקבת בעו"ד חבר ודרישה לפיטורי הנאמנים, נשלחה לכל השותפים במשרדו של עו"ד חבר: המשיב הטעים כאמור שלא הוא אישית אלא חברה, שהוא "פעיל" בה, היא שביצעה בפועל את המשלוח (עמ' 1, ש' 23-24). לא באה טענה שלפיה הדבר נעשה שלא על דעתו, או עם טעם כלשהו, או באופן שאין בו כדי להעכיר את שלוותו של עו"ד חבר ללא צידוק. לאחר שיח ושיג קצר בעניין, הודיע המשיב בלא קושי כי יימנע מכך (עמ' 1 ש' 18 - עמ' 2 ש' 5). **נוכח האמור, בהסכמתו, בלא לגרוע מכל טענה ובלא צורך בכל הכרעה שיפוטית, ניתן צו כמוסכם שלפיו עליו לוודא כי כתבי בית דין או כל פנייה אחרת הממוענת למי מהמבקשים תישלח במישרין למבקשים, וכי המשיב יוודא גם עם כל חברה שבאמצעותה ישלח כתבי טענות או כל מסמך אחר כי תקפיד**

לעשות כן.

ד. ל"איומים נגד בעל תפקיד", בדמות תלונה של עו"ד אחר שהיה בעל תפקיד בהליך אחר בעניינו של המשיב (כך טענת המבקשים) או שמא בעניינה של חברה שלמשיב הייתה זיקה אליה אך לא יותר מכך (כך טענת המשיב): כפי שצוין בדיון, התקשיתי לזהות את הרבותא. בעל התפקיד האחר לא העיד. לא הובאה ראיה ניצחת שתעלה מן המסמכים שצירפו המבקשים לכך שהמשיב הוא שאחראי על כתבי טענות בלתי נעימים לאותו בעל תפקיד. כך או כך, אין נפקות לענייננו, שהרי לא באותם המבקשים מדובר והמקרה האמור מלפני שנים, אם הייתה למשיב זיקה אליו, אינו יכול להקרין על ההליך כאן ועל הצורך בהוצאת צו מניעת הטרדה מאיימת. איני שולל אפוא את נכונות טענות המבקשים (או את טענות המשיב), אלא איני נדרש, באין נפקות.

ה. "איומים מפורשים": המבקשים, ובפרט עו"ד חבר שאליו כיוון המשיב את חציו, מלינים על דרך התבטאותו של המשיב בכתבי טענות שהגיש בהליכי הפש"ר. עניין זה היווה למעשה את המחלוקת הבלעדית בדיון, ובו נעסוק עתה.

5. המבקשים מקדימים ומטעימים שמטעמים הקשורים בהליכי פשיטת הרגל - של הר אל ושל המשיב עצמו - ממילא מנוע המשיב מלהגיש כתבי טענות. המשיב חולק וטוען להיותו נושה ולזכותו להגיש כתבי טענות מטעמו שלו ולהצהיר עבור אחרים. כאן אין כמובן צורך להכריע, שהרי לבית המשפט שעל פשיטת הרגל להחליט האם ניתן עקרונית למשיב להגיש, אם לאו. ואכן, בית המשפט שעל פשיטת הרגל ידע כמובן ליתן הוראות מתאימות כאשר נדרש לנושא (נספח ה' לבקשה). ברי כי אין צורך שבית משפט זה, בהליך זה, יתערב.

6. לגוף העניין, מלינים המבקשים על דרך התבטאותו של המשיב בכתבי הטענות שהוא מגיש. הם מביאים מגוון ציטוטים מפי המשיב: "עו"ד יונה באמת מפחד"; "המעשה החמור והבלתי חוקי של עו"ד חבר יטופל ע"י [המשיב] בערכאות וברשויות הרלבנטיות"; "הפעם המשיבה לא תאפשר לעו"ד ארז חבר לחמוק מאחריות למעשיו ומחדליו החמורים"; "במקום אנסים או משפחות פשע, עסקינן בעורכי דין מובילים, אנשי עסקים עוצמתיים, בעלי תפקיד ברשות בית המשפט וכונס הנכסים הרשמי"; "עו"ד הצמרת ארז חבר הוא שריף במערב הפרוע, כחיית טרף עם קצף על השיניים". כל אלה יש בהם לטענתם של המבקשים חציית גבול, הטרדה של בעל תפקיד המשמש זרועו הארוכה של בית המשפט, הטרדה מאיימת כהגדרתה בחוק, עניין שיש להתערב בו מכוחו של חוק מניעת הטרדה מאיימת. וסבור מנגד המשיב: זכותו להתבטא, זכותו לחשוף את האמת, ואין לצנזר אותו. עוד מדגיש המשיב כי לטענתו כל טענותיו אמת הן.

7. יש להדגיש ראשית, כי בהליך הנוכחי איננו עוסקים בשאלות של לשון הרע, או הגנת "אמת בפרסום", שהרי המדובר בבקשה לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת; מטעם זה אף לא אפשרתי בעניין זה חקירות שתעסוקנה בעניינים של לשון הרע. טענות הצדדים בעניין שמורות להם. ואשר לשימוש בכלי של צו מניעת הטרדה מאיימת: מוקשה עד מאד. אכן, עיונית, אין כל קושי לראות בדרך התנסחות פוגענית (ודרך התנסחותו של המשיב היא ודאי פוגענית לעתים, דוגמת עניין השריף וחיית הטרף שאוזכרה) משום עניין מטריד, מעכיר שלוה, וככזה - משום "הטרדה מאיימת" כהגדרתו הרחבה במיוחד של המושג בסעיף 2 לחוק, ובפסיקה (בר"ע (י-ם) 179/04 **שובל נ' ניסים** (10.8.04)). ברם אין כמעט התנהגות החורגת (לדעת הנפגע לפחות) מגדרי הנורמות המקובלות, שלא ניתן יהיה להגדירה כעוכרת שלוה וכ"הטרדה מאיימת", תהא זו עוולה אזרחית, או הפרת חוזה, או סכסוך ירושה, או עבירה פלילית, או התבטאות בלתי הולמת בכתבי

טענות. השאלה אינה האם התנהגות מסוימת יכולה להידחק בגדרה של אותה "הטרדה מאיימת"; אלא האם בהכרח חוק מניעת הטרדה מאיימת הוא האכסניה המתאימה והכלי הנבחר על מנת להתמודד עם אותה התנהגות מעכירת שלווה.

8. המבקשים טוענים כי כבעלי תפקיד הם ראויים להגנה. הדבר נכון לכל בעל דין, קל וחומר בעלי תפקיד המשמשים כזרועו הארוכה של בית המשפט. כעולה מהחלטתי זו ומן ההסכמות שבאו מפי המשיב בעקבות השיחה עם בית המשפט, הם אכן זוכים להגנה שכזו, גם מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. מובן שכאשר בעל דין או גורם הקשור בו מטריד את הצד שכנגד או את עורך דינו בדרכים אחרות, אזי אין כל מניעה שבית המשפט יגן ללא קושי על הנפגע באמצעות העיצומים הקבועים בחוק מניעת הטרדה מאיימת.

9. לעומת ההטרדות ה"חיצוניות", העיסוק בתכניהם של כתבי בי-דין במסגרת הדיונית של חוק מניעת הטרדה מאיימת מוקשה בהרבה.

ראשית, ברי שכל צו בעניין יהיה קושי רב לאוכפו: אם נאסר על הכותב "להטריד", עדיין תתקשה משטרת ישראל להידרש לשאלה האם ביטוי מסוים הוא מטריד ועולב דין, על מנת לדעת אם לפנינו הפרה של צו, היכולה להצדיק נקיטת הליכים נגד המשיב. ובאין אפשרות אכיפה מעשית, מתן צווים הוא בעייתי.

שנית, ודווקא נוכח עמדת המבקשים ביחס לקושי הקודם שלפיה יהיה בצו משום "אפקט מצנן" למשיב, עמדה שממנה ניתן להבין כי המשיב יחשוש מלהביע את עמדתו בדרך שעלולה להתפרש כהפרת צו: זהו קושי בפני עצמו. המגמה של המחוקק, כפי שבאה לידי ביטוי בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, ובפסיקה שפירשה סעיף זה (על"ע 7/70 **הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין, תל-אביב-יפו נ' סולומון**, פ"ד כה(2) 729, 732 (1971); רע"א 1104/07 **חיר נ' גיל**, פ"ד סג(2) 511 (2009)), היא למנוע החדרת מורא ללב המשתתפים בדיון המשפטי והחפצים להתבטא מפני עיצומים היכולים להיות גם פליליים, וזאת על מנת להשיג את תכליתו של ההליך המשפטי. ההגנה לפי חוק איסור לשון הרע אינה שוללת כמובן מניה וביה עיצומים לפי כל דין אחר (**שם**), וכאשר מדובר בעורכי דין כללי האתיקה יכולים להוות גורם מרסן דיו, מה שאין כן בעניינו של המשיב, הטוען לעצמו. ועדיין, ספק האם את שביקש המחוקק להגן עליו מכוח חוק איסור לשון הרע, לא נעקר בדרך של שימוש בלתי זהיר בחוק מניעת הטרדה מאיימת. לא בכדי התקשו המבקשים להציג מקרים שבהם ראו בתי המשפט לעשות שימוש בכלי של מניעת הטרדה מאיימת בזיקה לתכניהם של כתבי טענות.

שלישית, דומה כי יש חלופות מספקות, לפחות לעת הזו. ככל שהתבטאויות בכתבי בי-דין מגיעות כדי איומים של ממש (וכאן קשה לומר שזהו המצב), אין מניעה עקרונית לפנות למשטרת ישראל בתלונה לפי הוראת סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. ואם המדובר בהתבטאויות שהן "אך" מבישות או עלולות להפריע לדיון ההוגן, הרי שמחוקק המשנה נתן כבר בידי בית המשפט הדין בהליך כלי מתאים להתמודד עם התבטאויות שכאלה, בדמות ההוראה שבתקנה 91 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, שעניינה בתיקון או מחיקה של התבטאויות שכאלה. שוב: אין ספק שהמבקשים ראויים להגנה. אין ספק שלפחות חלק מהתבטאויותיו של המשיב אין להן כל מקום ככאלה. אולם לעת הזו (ובפרט לאחר שהמשיב התחייב לחדול מלכנות את עו"ד חבר בשם "עו"ד יונה" או לאזכר את משפחתו, באורח שהוא

ודאי עוכר שלוה), דומה שניתן להותיר לבית המשפט שעל פשיטת הרגל את מלאכת ההגנה הראויה למבקשים, הגנה שהם ודאי זכאים לה.

10. ראוי להוסיף שהמשיב עצמו, כך ניתן היה להתרשם בדיון, ממילא הבין שנכון הוא לשנות את דרך ההתבטאות. התגוללות על עו"ד חבר בלשון בוטה ולא לגופם של דברים ממילא אינה יכולה לקדם את עניינם של המשיב או הקשורים בו, אלא להיפך, שכן הדבר מקרין רק על המשיב עצמו. מובן, ועל כך לא חלק גם עו"ד חבר, שאם למשיב טענות לגוף העניין, שלפיהן הוא סבור שדבק רבב - פלילי או אחר - בהתנהגות הנאמן, בידו (בהנחה שהוא זכאי להגיש כתבי טענות אגב הליכי הפש"ר) להציג את הדברים לפני בית המשפט שעל פשיטת הרגל, וכפוף להוראות הדין - גם לפני רשויות אחרות. איש, ודאי לא בית משפט, ימנע מן המשיב את חשיפת האמת (ולמצער, מה שלדידו הוא האמת), בגדרי ההליך המשפטי. אולם ייטיב המשיב אם יטען לגופם של דברים ויפרוש ראיותיו במסגרת המשפטית המתאימה והנכונה, חלף התבטאויות עוכרות שלוה שאינן מקדמות איש. כאמור, המשיב דומה שהבין זאת בעצמו וציין כי ישנה את דרך הניסוח (עמ' 11, ש' 4-5), להבדיל מאשר את כוונתו להשמיע את טענותיו כלפי המבקשים, וזאת לא כתולדה של צו או הודאה בכל טענה אלא מתוך הבנתו את הדברים; אין אלא לקוות כי כך ינהג. ברם בכל מקרה, גם בלא קשר לשאלת חשש ההישנות, הרי שלעת הזו, ובפרט לאחר שעניינים אחרים שהם ודאי מטרידים הוסרו מסדר היום כאמור, אין בידי להתערב בתכני הליך משפטי אחר בדרך של מתן צווים מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. מובן שאין באמור כדי למנוע מן המבקשים את זכותם להגיש כל בקשה מתאימה לבית המשפט שעל פשיטת הרגל, במקרה של הישנות האמור; או למשטרת ישראל, במקרה של החרפת האמור.

11. סוף דבר: המשיב לא הודה (כטענת המבקשים); טענות המבקשים לא קרסו (כטענת המשיב); ועיקרו של ההליך בהסכמות ראויות. ניתנים צווים, כאמור ברישה לפסקה 4(א) לעיל (הימנעות מחוקרים פרטיים בעניינם של המבקשים), ובפסקה 4(ג) לעיל (הימנעות מהטרדת המבקשים דרך פניות לעובדי משרדם), ששה חודשים מהיום תוקפם. כל זאת, יודגש - בהסכמה, בלא שהמשיב יודה בכל טענה, ובלא צורך בחיווי דעה שיפוטי. בנוסף, רשמתי לפני את הסכמותיו של המשיב, גם אלה שאינן הופכות צו, כאמור בסיפה לפסקה 4(א) לעיל (לענין שמו או השימוש בשמות קרוביו של עו"ד חבר), ובפסקה 4(ב) לעיל (לענין הטרדת עובדי משרדם של המבקשים). אין מקום כאן לצו נוסף לעניין תכני כתבי טענות שהמשיב מגיש או תומך בהם בתצהירו. כל טענות הצדדים בגדרי הליכי הפש"ר שמורות להם. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ח, 01 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.